

for at gjøre det klarere, at dersom en By for Exempel behøvede 9,000 Rb., saa skulde, dersom vi behøbt Forholdet en Trediedeel, lægges 3,000 Rb. paa de faste Eiendomme og 6,000 Rb. paa Formue og Leilighed. Eller er Meningen den, at man skal beskaffe de nærværende faste Eiendomme med det, som de i dette Dieblif give, fastholde det som et Kanon og da ikke mere gjøre dem til en Gjenstand for Beskatning? Efter hvad jeg har hørt af den ærede Minister, forekommer det mig, at det Sidste falder sammen med hans Ønske, men at han er vejen tilbage derfra, idet han syntes, at den Stigen af Skatterne og den Vexlen, der har været fra det ene Aar til det andet, gjorde det nødvendigt at komme til et Gjenemsnit, idet man da — idetmindste efter det, der sidst var paalagt — kom til at faae den hele Skattebyrde, som laa paa de faste Eiendomme; i et andet Forhold til de personelle Skatter, end det, der er tilfede i dette Dieblif, og derfor maatte man endnu engang forrigere disse Misforhold ved som Minimum at paalægge de faste Eiendomme, hvad der savnes, for at Forholdstallet kan komme tilfede. Jeg troer, at det var saaledes, den ærede Minister udtalte sig, men jeg troer ogsaa, at han her har gjort sig en Skrupel, som han ikke havde nødig; thi naar man een Gang for alle slipper de faste Eiendomme som Gjenstande for Beskatningen, kan man meget godt paalægge dem det Sidste, de have hødt; den største Deel af det, der er hødt paa denne Maade, er nemlig, som bemærket af den foregaaende ærede Taler, gaaet op i Kjøbesummen, hvorimod dette ikke er Tilfældet med den senere tilkommende Deel. Men alle de Eiendomme, der ere kjøbte, besiddes under den Forudsætning, at senere tilkomne Skatter skulle ligge paa dem, og naar man holder dette fast, gaaer man ikke ud over den berettigede Grænsse. Gaae vi ud fra, hvad vi desværre rolig kunne gjøre, at Byrderne stadig ville stige, at Udgifterne ville voxe, saa vil altid det Forhold senere indtræde, at den faste Skat, der saaledes som et Kanon bliver lagt paa Eiendommene, kommer til staae i et fremtidigt lavere Forhold til de øvrige Skatter end i dette Dieblif. Naar man da siger: Ja, men naar vi fastsætte Skatten een

Gang for alle i Penge, saa vil der lidt efter lidt, efter som Pengenes Værdi taber sig overfor Tingenes Værdi, blive saalidet hødt af de faste Eiendomme i Forhold til det, der hødes af Personer, saa at det bliver en forsvindende Størrelse, da siger jeg: Saa ansæt Skatten i det Dieblif, den sidste Gang bliver paalagt som fast, i Korn og lad den komme til at staae paa lige Fod med Tienden og med andre Afgifter af denne Art, da have vi overkommet Vanføeligheden. Vi have, naar vi gaae ud derfra, paa de allerfeste Steder ikke dette kostbare Apparat nødigt, som nylig blev omtalt; vi kunne da indskrænke det til, at vi sige: der, hvor den fast paalagte Skat paa denne Maade ikke er stegen til det Mindste af, hvad der er fastsat her i Loven, nemlig til en Sjettedeel af de personlige Skatter, der skal det overlades til vedkommende Kommune selv, om den vil lade foretage en Matrikulering, for at paalægge nye Skatter eller beholde dem, der ere som faste, og efter en ny Matrikul forhøje dem saameget, at Beløbet i det Mindste bliver en Sjettedeel af det samlede Beløb. Med denne Bestemmelse vil man efter al Sandsynlighed komme bort fra dette kostbare Matrikulsapparat, eftersom Forholdet i Almindelighed vil stille sig saaledes, at naar en saadan Kommune kommer til at overveie, hvad det vil koste og hvormeget den vil vinde derved, ville de fleste Kommuner vise det fra sig, og de Kommuner, som i dette Dieblif ikke oppebære af Grundtaxt og andre Skattemibler, af faste Eiendomme, som her ere samlede sammen og skulle paalægges under Cet, mere end en Sjettedeel, ere overordentlig saa; de der ikke kræve Saameget op, ere saadanne Kommuner, som hverken hde meget eller kunne hde meget. Naar man gif denne Vej, vilde man have overvundet flere af de Vanføeligheder, som ligge paa denne Lovs allerede nofsom vanføelige Bane. Dette er den vanføeligste Deel af Loven. — Den første Deel deraf opstiller meget symmetriske og smukke Regler, som let lade sig følge; men de senere Bestemmelser, som komme ind paa Virkeligheden, støde paa alle de Vanføeligheder, der ligge i at bryde med en Fortid og skabe en Fremtid. Det forekommer mig, at den høitærede Minister har gjort sig Vanføelighederne større, end han virkelig be-